

§ 7. 1. W razie uzasadnionego podejrzenia co do zasadności zaświadczenia kierownik zakładu pracy przedkłada to zaświadczenie kierownikowi przychodni przyzakładowej lub międzyzakładowej, a jeżeli przy zakładzie pracy nie działa taka przychodnia — kierownikowi przychodni, w której zaświadczenie zostało wystawione, i występuje o zbadanie pracownika przez innego lekarza i ustalenie, czy zaświadczenie zgodne jest ze stanem zdrowia pracownika.

2. Jeżeli w wyniku przeprowadzonego badania (ust. 1) lekarz uznał, że okres niezdolności do pracy podany w zaświadczeniu nie znajduje uzasadnienia w stanie zdrowia pracownika, powinien zmienić orzeczenie, skracając odpowiednio do stanu zdrowia uprzednio orzeczonego okres niezdolności do pracy, o czym należy zawiadomić kierownika przychodni, w której zaświadczenie zostało wystawione, i kierownika zakładu pracy.

§ 8. 1. Kontrola orzecznictwa o czasowej niezdolności do pracy należy do podstawowych obowiązków kierowników komórek organizacyjnych wszystkich szczebli resortu zdrowia i kierowników zakładów społecznych służby zdrowia, które wystawiają zaświadczenia. Przy wykonywaniu kontroli współdziałają organy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej określa zasady przeprowadzania kontroli oraz w porozumieniu z Prezesem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zasady współdziałania w tym zakresie organów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a także zasady i terminy sprawozdawczości.

§ 9. Jeżeli zostało stwierdzone, że zaświadczenie zostało wystawione niezgodnie z wynikami badania, kierownik przychodni, w której zostało wystawione zaświadczenie, obowiązany jest zastosować odpowiednie środki i zawiadomić o tym kierownika jednostki nadrzędnej.

§ 10. Kierownicy jednostek nadrzędnych czuwają nad prawidłowym załatwieniem w nadzorowanych zakładach pracy i w zakładach społecznych służby zdrowia spraw określonych w rozporządzeniu i w razie niestosowania trybu i zasad ustalonych w tych przepisach wyciągają odpowiednie konsekwencje służbowe w stosunku do kierowników tych zakładów.

§ 11. Zakłady pracy podadzą niezwłocznie do wiadomości pracowników treść przepisów dotyczących doręczania zaświadczeń o ich niezdolności do pracy w sposób przyjęty w zakładzie oraz o środkach stosowanych w razie naruszenia tych przepisów.

§ 12. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1963 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zasad i trybu przeprowadzania kontroli pracowników zwalnianych od pracy na podstawie zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy (Dz. U. Nr 58, poz. 312).

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z upływem siedmiu dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

17

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 25 stycznia 1968 r.

w sprawie najniższych emerytur i rent.

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) oraz art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 11) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się następujące kwoty najniższych emerytur i rent dla pracowników i ich rodzin:

Rodzaj świadczeń	Wysokość w złotych:		
	od dnia 1 stycznia 1968 r. do dnia 31 grudnia 1968 r.	od dnia 1 stycznia 1969 r. do dnia 31 grudnia 1969 r.	od dnia 1 stycznia 1970 r.
emerytura	760	820	900
renta inwalidzka z tytułu inwalidztwa powstałego wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej dla:			
inwalidów I grupy	1.020	1.130	1.250
inwalidów II grupy	820	880	950
inwalidów III grupy	620	670	720

Rodzaj świadczeń	Wysokość w złotych:		
	od dnia 1 stycznia 1968 r. do dnia 31 grudnia 1968 r.	od dnia 1 stycznia 1969 r. do dnia 31 grudnia 1969 r.	od dnia 1 stycznia 1970 r.
renta inwalidzka z tytułu inwalidztwa powstałego z innych przyczyn niż wypadek w zatrudnieniu lub choroba zawodowa dla:			
inwalidów I grupy	900	1.030	1.150
inwalidów II grupy	720	780	850
inwalidów III grupy	520	580	650
renta rodzinna dla:			
1 osoby	620	660	700
2 osób	690	730	770
3 i więcej osób	760	800	850

§ 2. Ustala się następujące kwoty najniższych rent dla inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin:

Rodzaj renty	Wysokość w złotych od dnia 1 stycznia 1968 r.
renta inwalidzka z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową dla:	
inwalidów I grupy	1.750
inwalidów II grupy	1.100
inwalidów III grupy	720
renta inwalidzka z tytułu inwalidztwa nie pozostającego w związku ze służbą wojskową dla:	
inwalidów I grupy	1.150
inwalidów II grupy	850
inwalidów III grupy	650
renta rodzinna dla:	
1 osoby	700
2 osób	770
3 i więcej osób	850

§ 3. 1. Kwoty emerytur i rent określone w §§ 1 i 2 obejmują wszystkie wzrosty oraz dodatki, z wyjątkiem:

- 1) dodatku z tytułu odznaczeń państwowych,
- 2) dodatków rodzinnych,
- 3) dodatku z tytułu zaliczenia do I grupy inwalidów osoby pobierającej emeryturę lub rentę rodzinną.

2. Kwoty emerytur i rent przyznanych w wysokości określonej w §§ 1 i 2 w zamian za renty pobierane na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1968 r. obejmują również świadczenia dodatkowe, z wyjątkiem ekwiwalentu za wzrost czynszu mieszkaniowego, przysługującego w dniu 31 grudnia 1967 r.

3. Dodatek z tytułu odznaczeń państwowych dla rencisty pobierającego rentę inwalidzką I grupy inwalidów, z wyjątkiem rent I grupy inwalidów z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową, oblicza się od renty inwalidzkiej ustalonej dla inwalidów II grupy.

4. Jeżeli do renty rodzinnej uprawnionych jest dwóch lub więcej członków rodziny, dodatek z tytułu odznaczeń państwowych oblicza się od kwoty renty, jaka przysługiwałaby, gdyby do renty uprawniony był tylko jeden członek rodziny.

§ 4. 1. Jeżeli podstawę wymiaru emerytury lub renty pracownika zatrudnionego w niepełnym wymiarze czasu pracy stanowi zarobek niższy od kwot określonych w § 1 dla

emerytury lub odpowiedniej renty, wysokość tych świadczeń równa się kwocie podstawy ich wymiaru.

2. Kwoty emerytur i rent obliczone w myśl ust. 1 obejmują wszystkie wzrosty oraz dodatki, z wyjątkiem:

- 1) dodatków rodzinnych,
- 2) dodatku z tytułu zaliczenia do I grupy inwalidów.

3. Obliczona w myśl ust. 1 kwota renty inwalidzkiej dla inwalidów I grupy wraz z wszystkimi wzrostami i dodatkami, z wyjątkiem dodatków rodzinnych, nie może przekraczać kwoty określonej w § 1 dla inwalidów tej grupy.

4. Przepisy ust. 1—3 stosuje się do emerytur i rent przyznanych na wniosek zgłoszony po dniu 31 grudnia 1967 r.

§ 5. Emerytury i renty określone w §§ 1, 2 i 4 w czasie osiągnięcia przez rencistę zarobku z tytułu zatrudnienia lub dochodu z innych źródeł podlegają zawieszeniu na zasadach określonych w przepisach o zawieszaniu prawa do emerytur i rent, z wyjątkiem rent inwalidzkich:

- 1) dla inwalidów I grupy z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową, które wypłaca się w pełnej wysokości,
- 2) dla inwalidów I grupy z tytułu inwalidztwa powstałego wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej albo z innych przyczyn, które wypłaca się w wysokości ustalonej dla rent inwalidzkich II grupy,
- 3) dla inwalidów II i III grupy z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową albo powstałego wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej, które wypłaca się w wysokości zmniejszonej o 25%.

§ 6. Osobom zatrudnionym, pobierającym emerytury lub renty w wysokości ustalonej w myśl §§ 1 lub 2, nie przysługuje dodatek do wynagrodzenia, o którym mowa w § 2 uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124).

§ 7. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do emerytur i rent określonych w przepisach:

- 1) ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emery-

talnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 19),

- 2) ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1963 r. Nr 55, poz. 299),
- 3) ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70),
- 4) ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 69, poz. 436),
- 5) ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 8),
- 6) ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 10).

2. Najniższe renty przyznane na podstawie przepisów wymienionych w ust. 1 pkt 2 — 4 ustala się w wysokości określonej w § 2, z tym że wysokość rent inwalidzkich z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą ustala się w kwotach przewidzianych w tym przepisie dla rent z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową.

§ 8. Właściwi ministrowie oraz Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ustala — każdy w swoim zakresie — w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac wysokość rent przyznanych w drodze wyjątku do dnia 31 grudnia 1967 r.

§ 9. 1. Traci moc uchwała nr 146 Rady Ministrów z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie podwyższenia najniższych rent (Monitor Polski Nr 35, poz. 163).

2. Uchwała, o której mowa w ust. 1, zachowuje jednak moc w stosunku do rent przysługujących na podstawie przepisów art. 19, 23, 26 i 41 ustawy z dnia 29 marca 1965 r. o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników (Dz. U. Nr 13, poz. 90).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1968 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

18

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 15 stycznia 1968 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia zakresu obowiązków dozorców domów (bloków, kolonii) oraz innych osób zobowiązanych do utrzymania porządku i czystości w miastach i osiedlach.

Na podstawie art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 22 kwietnia 1959 r. o utrzymaniu czystości i porządku w miastach i osiedlach (Dz. U. Nr 27, poz. 167, z 1961 r. Nr 5, poz. 33 i z 1962 r. Nr 34, poz. 153) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 24 lutego 1960 r. w sprawie określenia zakresu obo-

wiązków dozorców domów (bloków, kolonii) oraz innych osób zobowiązanych do utrzymania porządku i czystości w miastach i osiedlach (Dz. U. Nr 14, poz. 81) wprowadza się następujące zmiany:

w § 3 ust. 1:

- 1) po pkt 10 dodaje się nowy pkt 11 w brzmieniu: „11) utrzymanie w należyłym stanie estetycznym i czy-